

OPENINGSOVERDENKING DOOR ORMA DE GRAAF

Op deze adventsmiddag in dit afsluitende seizoen van DE DRIE RINGEN wil ik om te beginnen nog eens de PARABEL VAN DE DRIE RINGEN voorlezen:

Het gebeurde in de tijd van de kruistochten. Jeruzalem was in het jaar 1099 door de kruisvaarders veroverd, waarbij duizenden joden en moslims werden vermoord. Bijna honderd jaar later slaagde de machtige sultan Saladin erin het leger van de kruisvaarders te verslaan en de machtige stad Jeruzalem te heroveren. Hij liet geen bloedbad aanrichten en was tolerant ten opzichte van de joden en christenen in de stad.

Daar woonde in die tijd Nathan, een wijze jood, voor wie veel mensen diep respect hadden. Op een dag liet Saladin Nathan bij zich komen, omdat hij hem op de proef wilde stellen. Hij zei: "Ik heb gehoord dat u een wijs man bent en dat u vooral goed op de hoogte bent van godsdienstige zaken. Daarom wil ik graag van u horen welke godsdienst de ware is: het jodendom, het christendom of de islam? Van deze drie kan toch maar één de ware zijn?"

Nathan dacht lang na. Hij wist dat de sultan verdraagzaam was, maar toch... zou deze vraag een valstrik zijn? Wilde de sultan horen dat de islam de ware godsdienst was? Hij wist toch dat Nathan zoiets niet zou kunnen zeggen, als hij zijn eigen godsdienst niet wilde verloochenen!

Tenslotte zei Nathan: "U hebt mij een bijzonder moeilijke vraag gesteld, die ik alleen maar kan beantwoorden in de vorm van een verhaal."

"Ik luister", zei Saladin.

En Nathan vertelde:

Er was eens een man die een ring bezat, waarvan een wonderlijke kracht uitging. De ring maakte de drager tot een goed en wijs mens, geliefd bij God en geliefd bij de mensen. Deze bijzondere ring had hij gekregen van zijn vader, die daarbij gezegd had dat hij hem moest doorgeven aan de zoon van wie hij het meest hield.

Maar deze vader had drie zonen. Hij hield van hen alledrie evenveel en daarom vroeg hij zich af aan wie hij de ring het beste kon toevertrouwen.

De ene dag leek de oudste zoon de meest geschikte persoon, de volgende dag de tweede, later weer de jongste zoon. Soms hadden de zonen ruzie met elkaar en waren ze niet in staat elkaar te vergeven en vrede te sluiten.

Ook gebeurde het wel eens dat de ene zoon betrouwbaarder bleek te zijn dan de andere. Maar wie het beste de drager van de ring zou kunnen zijn... nee, dat wist hij niet.

Toen hij voelde dat hij niet lang meer zou leven, liet hij een goudsmid bij zich komen. Hij liet hem de ring zien en zei: "Maak er twee bij, die er precies op lijken." De goudsmid was een meester in zijn vak en hij slaagde er zo goed in dat de vader zelf niet meer kon zien welke van de drie ringen de echte was. Dat wilde hij ook niet meer weten.

's Avonds liet de vader zijn drie zonen bij zich komen. Eén voor één gaf hij hun zijn zegen en één voor één schoof hij hen een ring om de vinger en zei: "Wie nu de echte ring draagt, weet niemand, maar dit is mijn opdracht aan jullie alle drie: leef zo alsof je de drager van de echte ring bent. Heb elkaar lief, wees verdraagzaam en barmhartig."

Deze zomer waren Gerard en ik bij een zondagsdienst in de Canterbury Cathedral in Engeland.

Daar preekte de reverend Dodd, en hij verraste ons met de eenvoud van zijn boodschap.

Hij sprak over het 'Onze Vader' en memoreerde dat het gebed niet het 'Mijn Vader' heette, maar 'Onze Vader' en dat dat dus betekent dat we deel uitmaken van een 'Ons'.

We vragen om 'Ons Dagelijks brood', niet om 'Mijn dagelijks brood' maar om dagelijks brood voor iedereen.

Er staat ook een wederkerigheid in: we vragen om vergeving maar er wordt ook van ons verwacht dat wij zelf vergeven.

Een eenvoudige boodschap die in de praktijk o zo moeilijk te verwezenlijken blijkt:

Ons steeds realiseren dat we bij elkaar horen en daar ook naar handelen. En geen onderscheid maken tussen mensen, waar ze ook geboren zijn, wat hun cultuur of geloof ook is of wat voor kleur ze ook hebben.

Elkaar liefhebben en vergeven, verdraagzaam en barhartig zijn.

Elke dag kunnen we het wél opnieuw proberen en blijven hopen dat het lukt.

We leven nu in de Adventstijd, de tijd van hoop op de komst van het licht. Laten we die hoop niet verliezen en blijven hopen tegen alle hoop in.

DE DRIE RINGEN staat volgens de parabel voor de verbondenheid van de drie monotheïstische wereldgodsdiensten, alle drie nazaten van Abraham.

Abraham leefde bij hoop op de vervulling van Gods belofte, hoop voorbij alle redelijke hoop. Deze hoop was geen lijdzaam afwachten maar een levensopdracht die hij niet zonder het brenen van veel offers en het doen van veel moeite kon vervullen. Hij hield daar eindeloos aan vast en leefde intussen strikt volgens de wetten van zijn geloof en deed naar eer en geweten wat hij moest doen.

Uiteindelijk werden hij en zijn vrouw Sarah beloond met het schijnbaar onmogelijke.

We kunnen een voorbeeld nemen aan deze vader van zowel de joden, moslims en christenen.

Laten we in deze donkere tijd eerst en vooral naar eer en geweten doen wat we doen moeten:

leven alsof we de drager van de echte ring zijn met de verantwoordelijkheden die daarbij horen.

en de hoop en het vertrouwen niet verliezen dat ons mensen het schijnbaar onmogelijke licht wacht.

Laten we in **die** hoop op **dat** licht kaarsen aan steken, één voor elke adventsweek:

DE 1^E KAARS OM ONS ER AAN TE HERINNEREN DAT WE BIJ EEN 'ONS' HOREN.

DE 2^E KAARS OM TE KUNNEN LEVEN ALS DRAGER VAN DE ECHTE RING, IN LIEFDE
VERDRAAGZAAMHEID EN BARMHARTIGHEID VOOR ELKAAR.

DE 3^E KAARS OM ONS ERAAN TE HERINNEREN DAT WE ELKE DAG OPNIEUW EEN KANS KRIJGEN
ELKAAR TE VERGEVEN.

DE 4^E KAARS OM NET ALS ABRAHAM ONZE HOOP VAST TE HOUDEN.

Terwijl deze kaarsen hun licht verspreiden wens ik ons een mooie, gezellige en smakelijk middag samen.

..—oo0oo---..

SLOTWOORD

Als afsluiting van deze middag wil ik namens mijn collega bestuursleden van DE DRIE RINGEN (Leo Arets voorzitter en Huub Bergsma penningmeester) Marina, Janneke, Lau, Marleen en Guido bedanken voor hun verhalen, gedichten en goede wensen.

En natuurlijk jullie allemaal voor de waardevolle ontmoeting in deze adventstijd.

We wensen jullie wél thuis, mooie feestdagen, een hoopvol 2026 en de inspiratie om als erfenis van Stichting DE DRIE RINGEN te leven als drager van de echte ring.

Dank jullie wel!

[**TERUG NAAR WEBSITE**](#)